

нати на воля и — ята врани. Тѣ се виеха като облаци по небето, зачернѣваха долу земята, грачаха съ грозно, хрипло гракане.

Единъ день дѣдо Влайо се прибра дома, легна и — не стана вече. На утрото дойдоха синоветѣ му, видѣха, че е боленъ. Тѣ стъкнаха огънь, донесоха му топла храна. Не му олекна. На другия день — сжщо. По-зле бѣше. Угасна съвсемъ. Стопи се гласътъ му. За да го чуятъ — колѣничваха предъ леглото.

Цѣла седмица лежа така. Видѣха, че нѣма да го бжде, пратиха вестъ на Стойна, едничката му дъщеря, женена въ друго село.

Този день завалѣ дъждъ. Следъ обѣдъ духна вѣтъръ и поледи капкитѣ. После ги превърна на мокъръ снѣгъ, а до вечерята — небето замрежиха пухови снѣжинки.

Стойна пристигна на утрото — едва изгазила изъ снѣга.

Болниятъ бѣше съвсемъ зле. Имаше огънь. Отъ време на време губѣше свѣсь. Бълнуваше. Изричаше несвързани думи, имена.

Когато дойде Стойна — тъкмо бѣше по-добре. Съвзе се, поиска вода. Дадоха му. Видѣ Стойна, позна я. Впери очи въ нея, гледа я нѣколко мига насълзенъ.

— Стойно, дъще... ти ли си, синко...

— Азъ, тейко, азъ — прегълна сълзи Стойна — Дойдохъ да ви обидя. Какъ си ти?

— Нищо не ми е. Боленъ съмъ малко... Ами кжде сж другитѣ?

— Тукъ, тукъ сме — обадиha се едновременно двамата му сина.